

Počul som, ako Meg zhíkla a vykotúlala sa zo zadného sedadla. Percy sa hrabal za ňou.

Blížil som sa k duchom, zmrznuté blato mi chrapčalo pod nohami, v chladnom vzduchu mi z úst vystupovala para. Zdvihol som ruku a tromi prstami urobil prastaré gesto na zažehnanie zla.

„Nechajte nás na pokoji, inak budete zničení!“ spustil som na duchov. „BLOFIS!“

Dymové postavy sa zachveli. Moje nádeje sa zväčšili. Čakal som, že sa rozplynú alebo sa v hrôze rozutekajú.

Miesto toho sa premenili na diabolské mŕtvolné postavy so žltými očami. Mali na sebe roztrhané handry, končatiny posiate otvorenými hnisavými ranami.

„No páni!“ Ohryzok mi ako biliardová guľa sklzol až do žalúdka. „Už si spomínam.“

Percy a Meg ma obstúpili. Ozvalo sa kovové *clink* a Percyho pero vyrástlo do podoby žiarivého meča z božského bronzu.

„Na čo si spomínaš?“ spýtal sa. „Ako tie veci zabit?“

„Nie,“ odvetil som. „Spomínam si, čo sú to zač: *nosovia*, duchovia náказы. A tiež... že sa nedajú zabiť.“

7

Naháňačka s nosmi

Máš ju! – a si nakazený

Hahaha, zabávaj sa!

„*NOSOVIA?*“ **PERCY SA** zaprel do zeme v bojovom postoji. „Vieš, stále si myslím, že už som zabil úplne všetko z gréckej mytológie. Ibaže ten zoznam je nekonečný.“

„Mňa si ešte nezabil,“ poznamenal som.

„Nekoleduj si.“

Traja nosovia sa šuchtali dopredu. Mŕtvolné ústa roztvorené dokonán a vyplazené jazyky. Oči sa im leskli povlakom žltého slizu.

„Tieto tvory *nie sú* mýty,“ poučil som ho. „Vlastne väčšina toho, čo je v starých mýtoch, žiadne mýty nie sú. Až na tú historku, ako som zaživa stiahol satyra Marsyasa z kože. To je totálny výmysel.“

Percy ma zmrazil pohľadom. „Čo že si urobil?“

„Chalani,“ Meg zobrala vyschnutý konár stromu. „Môžeme to predebatovať až potom?“

Duch uprostred prehovoril. „Apoolón...“ zurčal ako prechladnutý tuleň. „Dooostavili sme sa...“

„Dovoľ, aby som ťa hneď na začiatku prerušil.“ Založil som si ruky na prsiach a usiloval sa tváriť arogantne a chladne. (Je mi to